

Nr 975

Av herr Sörenson, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 129, angående revidering av läroplanen för grundskolan.

(Lika lydande med motion nr 1235 i Andra kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 129 år 1968 föreslås att riksdagen måtte anta ett förslag till lag om ändrad lydelse av 27 § skollagen den 6 juni 1962. Ändringen är föranledd av förslaget att religionsundervisningen i grundskolan skall benämnas religionskunskap i stället för kristendomskunskap.

Mot principen om elevs befrielse från undervisning i religionskunskap om eleven tillhör trossamfund, som fått Konungens tillstånd att i skolans ställe ombesörja religionsundervisning, måste skäl med stor tyngd från både principiella och praktiska utgångspunkter anföras. I grundskolans målsättning ingår "att hjälpa varje ung människa oberoende av social startpunkt i livet att utveckla sin personlighet". Skolans mål är också "att stärka demokratin och skapa ökad jämlikhet i samhället". (Citaten från propositionen, s. 61). Tar man denna målsättning på allvar, blir det svårt att godta idén om befrielse från religionsundervisning. Vad är det här fråga om? Allmänt synes nu ha godtagits idén om objektiv religionsundervisning. Bakom denna grundsyn måste ligga ett godtagande av att till utvecklande av elevernas personligheter och till stärkande av demokratiska värderingar hör förtroendet med de livsvärden och den livssyn, som har fäste i religionerna. Att då göra det möjligt för vissa elever att av, som det vill synas, konfessionella skäl — befrielsemöjligheten berör f. n. elever från judiska och romersk-katolska trossamfund — befrias från religionsundervisning är att undandraga dem möjligheterna till ökad personlig mognad och starkare sinne för den demokratiska livsformen. Om befrielseprincipen behålles, kan rimligen en utveckling väntas som medför att andra religionsgrupper — t.ex. fundamentalistiskt orienterade protestanter, mohammedaner och icke gudstroende — begär motsvarande befrielse för sina barn. Därmed skulle tanken med den objektiva religionsundervisningen slås sönder. Svårt torde det också bli att upprätthålla befrielseidén ju mer integrationstanken slår igenom i läroplanens utformning. Befriade elever kan ju inte rimligen tänkas lämna undervisningen, då t. ex. inom historia eller samhällskunskap religionens roll i den mänskliga samlevnaden belyses.

Den mest riktiga hållningen synes vara att slopa 27 § i skollagen. En för

alla giltig religionsundervisning bör kunna skapas. Därmed visas respekt för religionens liv i mänskligheten och undandras icke vissa elever den möjlighet till personlighetsutveckling, som förtrogenhet med religionens värld erbjuder.

Med stöd av vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta att 27 § skollagen den 6 juni 1962 utgår.

Stockholm den 24 oktober 1968

Joel Sörenson (fp)
